

6567 1/4 30 : 1. Beh. af F. t. L. ang. Fuldmægtige ved Underretterne udenfor København m. m. 6568

[Elmquist.]

di deres Retsvirkninger først indtræder efter den paagældendes Død, kan faa en god og tilfredsstillende Hjælp paa Dommerkontorerne.

Til Slut vil jeg gerne sige, at jeg kan være ganske enig i de Betragtninger, som den tidligere Ordfører for det radikale Parti, Hr. Heilesen, gjorde gældende under Behandlingen af dette Spørgsmaal den 16. Oktober 1928, og da det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen ikke synes at være helt enig med Hr. Heilesen og derfor vil have godt af at komme under hans Paavirkning, vil jeg gerne bede det ærede Medlem lægge Mærke til, hvad jeg nu med den højtærede Formands Tilladelse vil citere af, hvad Hr. Heilesen den Gang udtalte — det staar 292 —:

„I det hele er det min Opfattelse, at den Opgave, man her har kædet sammen med Reformen af Dommerfuldmægtigenes private Praksis, nemlig at skabe billig Rets Hjælp, bør søges løst ad andre Veje end gennem Forening af privat Rets Hjælp med Dommerkontorernes Arbejde.“

I øvrigt er Hr. Heilesens hele Ordførertale en bestemt Afstandtagen fra den Udformning, som § 4 da havde, og som den i det væsentlige ogsaa har nu.

Jeg skal ogsaa minde om, hvad det ærede Medlem Hr. Pürschel allerede har været inde paa, at en lignende Affattelse af § 4, ganske vist foreslaet af mit Parti, blev forkastet i 1925 af et Flertal paa 81 Stemmer, repræsenterende Socialdemokrater, det radikale Parti og det konservative Parti, mod 41, repræsenterende Venstre.

Naar disse Partier paa det Tidspunkt, altsaa for 5 Aar siden, var saa stærke Modstandere af en saadan Bestemmelse, naar man fra alle judicielle Myndigheds Side er en Modstander af den, naar der i det hele taget er saa meget, der taler imod en saadan Affattelse, og naar Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. Vejen, ogsaa i Dag har givet Udtryk for, at man naturligvis bør tilsigte en klarere Affattelse af denne Bestemmelse om Skøder og Testamenter, kan jeg ikke forstaa — selv om jeg godt kan tænke mig, at enkelte af de mere klare og simple Forretninger henlægges til Dommerkontorerne —, at man skulde kunne gennemføre dette Lov-

forslag uden en nøje Prøvelse fra dette høje Tings Side, uden et Forsøg paa at komme væk fra de Skavanker, der i saa høj Grad klæber ved Affattelsen af § 4.

Jeg kan ikke tro andet end, at man maatte kunne finde en Løsning — jeg mener, vi sidste Aar i Udvalget var paa Vej til at komme væk fra de Skavanker, der klæber ved Affattelsen af § 4, som den er nu — og skulde man kunne enes derom, tror jeg, det vilde gavne alle, og navnlig den Befolkning, for hvem denne Lovgivning skal gennemføres, og for hvis Skyld den nuværende skal afskaffes.

Vagn Bro: Det er en højst mærkværdig Skæbne, der har fulgt dette og lignende Lovforslag gennem de senere Aar. Man maa ikke glemme, at Kravet om en Ændring paa dette Punkt er kommet med megen Styrke ude fra Befolkningen, at ogsaa en Række Jurister i Aarene, der er gaaet, har stillet sig bag dette Krav, og naar det ærede Medlem, der talte sidst, erklærede, at Lovforslaget var forladt af alle juridiske Kredse, vil jeg tillade mig at protestere herimod.

Som Grundlag for denne Protest kan jeg henvise til den Skrivelse, som det ærede Medlem selv henviste til, nemlig Retsplejeudvalgets Skrivelse af 21. Februar 1928. I denne erklæres det nemlig af et Mindretal paa 5 Medlemmer — altsaa ikke noget helt lille Mindretal —, hvad jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere, at det i og for sig er enigt i de i det foregaaende fremsatte Betragtninger, men samtidig ønsker

„at bemærke, at deres Betænkeligheder overfor Lovforslaget *i dets nuværende Affattelse* ikke har den samme absolutte Karakter som Flertallets“, og saa tilføjes der — og her er vi efter min Mening ved Kærnepunktet i Henseende til denne Sags Ordning —, at det

„finder visselig ikke Forslagets § 4 heldig, men mener dog, at Lovforslaget i sin Helhed betyder et saadant Fremskridt overfor den nuværende Retstilstand med dens Adgang for Dommerfuldmægtigene til at drive privat juridisk Virksomhed, at det i hvert Fald er at foretrække for denne“.

Det er nemlig denne Sags Kærne, at den nu-